

Tomáš Mazáč

Monumentalita zevnitř

Ve Valticích završeno výtvarné sympozium Velký formát '93

Do jízdárny valtického zámku, jež od 5. července do čtvrtka 22. července hostila účastníky druhého výtvarného sympozia Velký formát, jsme poprvé přijeli předčasně. Ještě nebylo vše hotovo. A nadto většina účastníků v tom odpoledni, v té chvíli právě chyběla. Před námi obrovská prostora, která by mohla být bezútešná, kdyby ji nenaplnily barvy rozpracovaných obrazů a neodbytná znamení jen přerušované lidské přítomnosti: dvojice prázdných tenisů, majáčky bílých jogurtů. Brzy se vrátím, jen jsem na maličko poodešel. Prostora připravená přijmout budoucí monumentalitu.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Unie výtvarných umělců, v jízdárně zapůjčené za symbolickou odměnu - jedno výtvarné dílo sympozia - Památkovým ústavem v Brně, pracovalo celkem osm výtvarníků. Zdena Höhmová, Jiří Kornatovský, Miroslav Malina, Jan Pospíšil a Václav Vaculovič, ti všichni byli od nás, z Finska přijeli Björn Aho s Mikkem Paakkolou, Jan Pieter Cornelius byl z Belgie. Přijeli sem, aby zde malovali na formát vskutku velký (6-9 m²).

Čtvrtek 22. července odpoledne. Skončila vernisáž, odezněly úvodní projevy, kdesi hluboko za zdmi všech těch velikých obrazů zůstaly skryté tóny Pěti monologů pro sólové housle od Dalibora Spilky, přednesených s vroucností Zdeňkou Vaculovičovou. Lidé se rozešli podívat se na vystavená díla s bílým umělohmotným pohárkem vína v ruce, lehčím než se do někoho zamilovat.

Procházím tuto jedinečnou jednodenní výstavu s nimi. Je těžko psát, jakým dojmem působí na diváka monumentalita tryskající z nitra člověka, nikoliv jako model či jenom dokonalá chladná konstrukce. Zvěstovat ji také není lehké.

Ne, nechce se mi nahromadit za sebou jednotlivé motivy, barevné škály, odlišnosti i prolínání stylové. Na všech vystavených obrazech tkvěla opravdovost a vedl mne k nim především cit. Jenom k některým též názvy (Václav Vaculovič pojmenoval své tři příspěvky do pokladu sympozia velice sugestivně: Poušť, Torzo, Je to všude) a k dílu J. Kornatovského mne vedl nejdříve zrak, neboť bylo vizuálně vzato v čele všeho vystaveného zajato v bílé.

Z ničeho, co mně ve valtické jízdárně nabízelo, jsem nemínil těžit lacino. Ať výsledky sympozia přezkoumával znovu a znovu z různých úhlů můj zrak, mysl či rozum, vždy jsem docházel k stejnému. K radosti.

Od organizátora sympozia, ředitele hradištské střední uměleckoprůmyslové školy, J. Pospíšila a od Dr. J. Pelikána, jenž vernisáž doprovodil úvodním slovem, jsem se dozvěděl, že obrazy z letošních Valtic budou, počínaje 18. říjnem tohoto roku, prezentovány ještě v Galerii slováckého muzea Uherské Hradiště. Zatím se ještě neví, kdy a kde budou prostřednictvím aukce nabídnuty zájemcům, majitelům nebo uživatelům rozlehlých prostor. Prostředky v aukci získané by měly především posloužit materiálnímu zajištění sympozia příštího.

Neradi a zvolna se návštěvníci vernisáže vytrácejí z těchto zvláštních míst až úzkostně velikých a přece teď zabydlených, naplněných. Byl zde dostatek času, štětců, barev i svobody pro každého. Co si přát víc?

S výsledky úvodního ročníku výtvarného sympozia Velký formát '92 se návštěvníci kroměřížského zámku mohou seznámit do půle srpna.